

בעצתך תנחני

גליון שבועי להתבוננות בפרשת השבוע ובעבודת ה'

גליון שני בנושא המלחמה הקשה

היחס לצבא ולעולם התורה בימים קשים אלה

וברורים, בדחיפות.

מה אנחנו עושים בארץ

לפני שנלבן את השאלה האם צריך צבא ומה צריך להיות היחס אליו, צריך ללבן את השאלה מה אנחנו בעצם עושים כאן, בארץ שערבים ישבו בה לפנינו ואנחנו באנו וגירשנו אותם בשם התנ"ך.

שמעתי לפני כמה ימים שאלה נפלאה מרב מושב מתתיהו, הרה"ג ר' זאב לך שליט"א. זו היתה השאלה: רש"י הראשון בתורה אומר שהתורה פתחה מבראשית משום שיבוא יום ואומות העולם יטיחו בנו "ליסטים אתם, שכבשתם ארץ שבעה אומות", ולכן צריך שתהיה לנו תשובה – הקב"ה ברא את העולם, והוא מחליט למי לתת את הארץ. השאלה נשאלת: אם כל כך איכפת לנו מהטענה ההגיונית לכאורה "ליסטים אתם" – למה היה צריך להסתבך? למה הקב"ה הכניס אותנו לארץ מיושבת וציוה להשמיד את כולם ואז אנחנו מחפשים צידוק מוסרי לנוכחותנו כאן? אפשר היה להכניס אותנו מלכתחילה לארץ ריקה מתושבים!

זאת השאלה, מסוג השאלות שלא מבינים איך לא שאלו אותן קודם.

אבל האמת היא שההבנה היסודית במאמר הזה מתחילה מכיוון אחר: הקב"ה לא נתן לנו את חומש בראשית כדי לפתור בעיות מול הטענות של הגויים. הקב"ה אף פעם לא צריך "לפתור בעיות". אנשים נקלעים לבעיות כי המציאות היא זאת שמנהלת אותם והם צריכים להתמודד איתה, אבל אצל הקב"ה אין מציאות שכביכול הוא "נקלע לבעיה", הרי הוא זה שמנהל את המציאות.

זאת אומרת, שאם יש טענה של הגויים "ליסטים אתם", המצב הזה עצמו מכוון מאת ה': הוא רצה שתישמע עלינו טענה "ליסטים אתם", ורצה שתהיה לנו תשובה "אנחנו כאן מכח התורה", ושזו תהיה התשובה היחידה שלנו.

אנחנו לא עם ככל העמים, איננו חברים במועדון של הגויים. אנחנו עם ה', עם שהאפשרות היחידה שלו לחיות היא רק עם היחודיות של היהודים (ראה במאמר הקודם את הבסיס של הענין, מה מייחד אותנו ולמה, אבל זו המציאות). אין לנו אפשרות חיים אחרת.

עם ה' הוא עם שצמוד לרצון ה', שהתורה היא מרכז חייו. בלי ההיצמדות הזאת אין לנו שום צידוק מוסרי, אבל עם ההיצמדות הזו – אנחנו לא צריכים, ולא רוצים, להתנצל לפני

המאמר הזה אולי לא יהיה קל לקריאה, אבל חייבים לכתוב אותו.

חטפנו מכה נוראה, נוראה מכדי להכיל אותה. אחרי ההלם, השיתוק והחרדה המצמיתה, והתחושה שסוף העולם הגיע – מגיע הגל השני של התחושות: כאב נורא, זעם מתפרץ, רצון אדיר לנקמה, ובעצם גם הרגשה שזו מלחמה על הבית. חייבים לחסל את האויב הנורא ששוכן בתוככי ארץ ישראל: או אנחנו או הם. כמובן הכל משמים, אבל בסופו של דבר יש כאן אויב מסוכן ונורא, ועל פי התורה אנחנו חייבים להילחם בו.

ואיך עושים את זה? אנחנו עומדים מול אויב אכזרי חייתי, חסר מצפון וחסר כל גבולות. הרצון שלהם לזרוק אותנו לים מעולם לא קיבל צבע מוחשי יותר. חייבים להוריד אותם, זו מלחמת קיום. איך עושים את זה?

באופן טבעי התשובה היא – על ידי הצבא. אנחנו כמובן מאמינים בה' ובכח התורה והתפילה, אבל בסופו של דבר אילו חלילה הצבא היה מתפרק מנשקו היינו כולנו מצטופפים בתור בשדה התעופה, לברוח לכל שישאנו רגלינו. אנחנו צריכים את הצבא (כרגע אנחנו לא נכנסים לסוגיא ההשקפתית, אלא רק מתארים את התחושות המציאותיות, שאין טעם להתכחש אליהן).

וכך, כתוצאה טבעית, מגיע צונאמי ענק של אהדה לחיילים. מחבקים אותם, שולחים להם פיצות ופינוקים, ונושאים אותם על כפיים. התחושה היא: אנחנו יושבים בטוחים והם הולכים לסכן את חייהם עבורנו.

וכאן הבן שואל: האם אני כאברך, כבחור ישיבה, כאב לבחור ישיבות, כרעה לאברך או כאם לבחור ישיבה – אמור/ה לחבק את חיילי הצבא ולהרגיש הערכה עצומה להם והכרת הטוב?

מצד אחד – מה השאלה. הם הולכים לשדה הקרב לסכן את חייהם עבור כולנו, בשעה שאנחנו יושבים בביטחה בבתינו. מצד שני – רגע, אבל הצבא הוא חילוני, ואנחנו הרי לא מתגייסים, אנחנו מאמינים בכוחה של התורה להגן עלינו!

וכך הדברים מסתבכים ללא הכרעה, והרגש מבלבל. קיבלתי למייל כמה וכמה שאלות כאלה מאברכים, העומדים נבוכים מול גלי האהדה והעזרה לחיילים, אינם יודעים איך להרגיש מול כל זה, ובעיקר מול עצמם: האם אנחנו אמורים להרגיש מצפון על כך שאנחנו נותרים בעורף; האם אנחנו אמורים להכיר טובה לחיילים, ועוד.

הבלגן ההשקפתי חוגג, וכדאי לעשות סדר בדברים פשוטים

שום גוי בעולם. האמירה שלנו ברורה מאוד עם הרבה גאווה יהודית: אנחנו כאן כי הקב"ה הוא בעל הבית והוא שם אותנו כאן. אנחנו לא מתנצלים ולא מנסים לקבל אישור מאף אחד. הקב"ה איתנו וזה הכל.

המציאות היא שאין לנו אפשרות קיום בארץ הקדושה הזאת כל עוד שאנחנו מנסים להיות יפים בעיני הגויים. המלחמה עם האויב הנורא שמנסה להשמיד אותנו אף פעם לא תמצא חן בעיני העולם. כל מה שהביא עלינו בדרך הטבע את אסון החמאס הוא הרצון הנואש של ראשי המדינה למצוא חן בעיני הגויים ולהיות ככל העמים בית ישראל. כך התחיל כל תהליך ה"שלום" שאת פירותיו אנחנו אוכלים כעת. כאן אפשר לחיות רק אם אנחנו יהודים גאים הדבקים ביהדותם, בלי שום קשר לגויים.

הארץ הזאת ניתנה רק ליהודים, ורק ליהודים שרוצים לחיות כמו יהודים: להכיר בקב"ה, לקיים את התורה, להתבדל מהגויים ומכל טומאתם.

האם הישוב בארץ ישראל עונה על הדרישה?

המדינה הזו היא קיבוץ ענק של יהודים שהקב"ה אסף בעשרות השנים האחרונות מכל קצווי תבל, כלשון הנביא יחזקאל (לח ח): "ארץ משובבת מחרב, מקובצת מעמים רבים, על הרי ישראל אשר היו לחרבה תמיד, והיא מעמים הוצאה, וישבו לבטח כולם" (ע"פ רש"י שם). הקב"ה ליקט אותנו ברחמי מכל קצוות תבל והושיב אותנו כאן בשקט יחסי. האם הקיבוץ הזה של היהודים מתנהג כמו יהודים?

יש כאן הבדל גדול בין הציבור הרחב לבין הנהגת הישוב. הציבור הרחב הוא יהודי בזוהתו ובנשמתו, ברובו הגדול. אוהבים את התורה, אוהבים את המצוות, משתדלים לשמור שבת, כשרות וטהרת המשפחה. מנסים לתפוס איזו זהות יהודית, כל אחד כדרגתו. יש התעוררות כללית יותר ויותר לעובדה שאנחנו יהודים ולא עם ככל העמים. זה תהליך שאורך זמן, אבל הכיוון שלו מאוד חיובי.

אבל הנהגת הישוב נמצאת למרבה הצער במקום אחר. אין הכוונה לראש הממשלה בלבד, אלא למי שבתקופה האחרונה התברר שהם מנהיגי המדינה באמת: שופטי הבג"ץ, ראשי הצבא, הכוחות החזקים במשק. הם שייכים למיעוט הנלחם בה' ובוועט בשם שמים, ומשתדל ככל אפשר להצניע את יהדותו וליישר קו עם העולם הגויי, בעיקר האירופאי, עם כל משוגותיו ועקמומיותו.

מותר להגיד את האמת אחת ולתמיד: בשביל לחיות כאן חייבים להיות יהודים, ואם לא חיים כמו יהודים זה עלול להסתיים רע מאוד. את התוצאות ראינו עכשיו בחרון אף נורא שניתן על ראשי החוטאים. הכאב על היסורים והאסון המחריר הוא נורא, וצריך להשתתף בכאב של אחים יהודים תועים, אבל אי אפשר לטשטש את המציאות: המסיבה הידועה שהסתיימה בטבח מחריר, שראש הממשלה מגדיר אותה בהשקפתו החילונית "צעירים שיצאו לבלות בחג בטבע", היתה מסיבה של גילוי עריות ועבודה זרה, כאשר פסל ענק של עבודה זרה הוצב במרכזה. אלפי אנשים רקדו מול עגל הזהב,

"וישב העם לאכול ושתו ויקומו לצחק". וחרון אף נשפך.

חשוב להדגיש: כואב מאוד שיהודים מתים, גם יהודים רשעים. "שכינה מה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי, אם כך הכתוב מצטער על דמם של רשעים שנשפך קל וחומר על דמם של צדיקים". (משנה סנהדרין ו ה). יתכן שחלק גדול מהחוטאים מוגדרים כתינוקות שנשבו, ולא לנו לשפוט אותם. אבל יש עיקרון שחייבים לדעת אותו: כל הקיום שלנו תלוי ביהדותנו. זה המרכז של החיים, וכשיש חטא יש חרון אף. לא ננסה לשנות את התורה.

עיקר קיומנו הוא היהדות שלנו, התורה היא החיים. עליה אנחנו מוכנים למות, כל פסיק מדבריה הוא קודש לנו. כל פגיעה בתורה היא פגיעה באושיות הקיום. חשוב לסנגר וחשוב לכאוב מותם של יהודים בכל מצב שהוא, אבל אסור לוותר על פסיק אחד מדברי התורה.

הגמרא (שבת יג:) מספרת על חסיד אחד שמת בחצי ימיו, ואשתו לא הצליחה להשלים עם זה. היא לקחה את התפילין של בעלה הנפטר והסתובבה בבתי המדרשות, ושאלה את כולם: "בעלי למד כל חייו, בתורה כתוב כי הוא חייך ואורך ימים, איך יתכן שהוא נפטר בגיל צעיר?" אף אחד לא ידע מה לענות לה, עד שנזדמן אצלה אליהו הנביא. גם אותו היא שאלה את השאלה הכואבת. הוא החזיר לה בשאלה, האם בעלה הקפיד בחייו על הלכה מסוימת, הלכה משמעותית מאוד, והיא השיבה בכנות שלא. אליהו הגיב בחדות: "ברוך המקום שהרגו, שלא נשא פנים לתורה!"

בדורנו לא אומרים את המשפטים האלה, אבל צריך לדעת שזאת התורה לא תהא מוחלפת!

סיפר לי נינו של מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל, שבעבר היה פיגוע מחריד באחד מלילות שבת במקום הומה אדם. הגר"ש התבטא מאוד בכאב על כך שבעיתונים החרדיים לא מאזכרים את העובדה שזה היה מאורע של חילול שבת ומחלליה מות יומת (אגב, מכאן ראייה כמה העיתונים החרדיים כביכול הם "שופרם של גדולי ישראל").

אין לגיטימציה ל"יהדות חילונית"

המלחמה פתחה באמירה ברורה של הקב"ה, שהוא כועס על החטאים. מתוך עשרים ושנים הישובים בעוטף עזה ניצלו ללא פגע שני ישובים שומרי שבת.

כאשר המחבלים הגיעו לצומת התפצלות בין שני ישובים, בין תפרח לבין איזשהו קיבוץ, הם התלבטו לרגע ובחרו לבסוף באופציה של הקיבוץ. בשמחת תורה היו בתפרח מן הסתם למעלה מאלפיים יהודים, רובם הגדול הצטופפו במתחם אחד, בישיבה הקדושה. בכל הישוב ספק אם היה רובה אחד. אילו חלילה הם היו פונים לשם האירוע היה מסתיים על פי דרך הטבע עם מרחץ דמים איום שלא ניתן להעלות על הדעת בחלום הכי זועתי. אבל בתפרח היו למעלה מאלף בחורים ואברכים צדיקים שמוסרים את נפשם על התורה, ובאותו יום הם רקדו עם התורה ועם הקב"ה בכל כוחם. הקב"ה שמר עליהם, הוא אוהב את לומדי התורה ואת שומריה.

והגיע הזמן שנפנים את זה: הקב"ה דורש שנשמור את התורה.

זו הצורה היחידה הלגיטימית של יהודי. הקב"ה אוהב כל יהודי באשר הוא, ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא, ואותם חוטאים שנהרגו בגלל היותם יהודים זכו להגיע לתיקון ולכפרה, כמבואר בגמרא בסנהדרין. יתכן שרוב החילונים של היום הם תינוקות שנשבו, וגם אם לא ממש חלה עליהם ההגדרה ההלכתית של תינוקות שנשבו, עדיין יש להניח שרובם הגדול פשוט ממשיכים את הדרך שבה הם נולדו, וזה בגדר קרוב לאונס. ניתן גם להניח שאילו רובנו היינו ח"ו נולדים חילונים היינו ממשיכים להיות חילונים. אז ביחס לאנשים – מותר ומצוה לסנגר. אבל היסוד לא משתנה, וחייבים להבין אותו בצורה הכי ברורה: **החילוניות היא מחלה מסוכנת בגופה של היהדות.** גם אם מותר, וצריך, לסנגר על האנשים הפרטיים, אסור בשום אופן להשלים עם קיומה של יהדות כזאת, יהדות חילונית. זאת לא יהדות.

אין שום אפשרות לאף אחד מאיתנו להפנות כעת אצבע מאשימה לאחינו התועים והמסכנים ולהגיד "הכל בגללם". נכון, הרבה בגללם, אבל הרבה גם בגללנו. כי עם ישראל צריך להיות יהודי אמיתי, והאחריות לכך מוטלת על מי שנמצא בלב של עם ישראל. הלב הוא ציבור שומרי התורה והמצוות. אנחנו הלב של הקיום, כי אנחנו כן מבינים מה זה להיות יהודי, כי כן נולדנו במקום הנכון, וקיבלנו חינוך יהודי. עלינו מוטלת האחריות להיות יהודים אמיתיים, וכאשר הלב בריא זה משפיע על כל האיברים, וכאשר הלב חולה כל הגוף חולה.

אנחנו נולדנו חרדים לא מבחירה שלנו, אלא מתפקיד שניתן לנו, זו לא חכמה להיות חרדי, כי ככה נולדנו. החכמה היא לחבר את הלב לקב"ה, כי את זה כבר לא קיבלנו מלידה. התפקיד שלנו הוא לקחת אחריות על הכלל. להיות יהודים אמיתיים בכל ליבנו, וזה ישפיע על כל השכבות.

יש ליישר את הראש. אנחנו בתוך מדינה חילונית, ונסחפים הרבה פעמים, מאבדים את האבחנה בין עיקר לטפל, בין יהדות לגויות. עלינו להתמקד בעיקר של החיים: בתפילה, בלימוד התורה בהתמסרות, בהעמדת בית ומשפחה על פי סולם הערכים הנכון. הקב"ה במרכז.

עם ישראל נמצא כעת בסכנה, ויש סכנה לא פשוטה, כולנו צריכים להתחזק. אף אחד מאיתנו לא מושלם, ויש מצב של קטרוג שצריך הרבה רחמים להינצל ממנו. אבל בשביל להתחזק צריך להבין את המבט לאשורו: המבחן של עם ישראל הוא כמה הוא יתנתק ויתנקה מההשפעה הגויית שחלחלה עמוק בתוכנו. כמה נצליח לחזור חזק ועמוק לתפיסה שאנחנו עם ה', עם שחי עם כללים אחרים, שהתורה היא מרכז חייו, שהמצוות הן עצם קיומו, שהקב"ה נמצא במרכזו.

בחזרה לשאלת היחס לצבא

נחזור לשאלה של הצבא, היחס לחיילים ולעצמנו: להכיר טובה לחיילים? להרגיש מצפון על כך שאנחנו לא עוזרים בקרב ולא מסכנים את חייו?

אנחנו כבשה בין שבעים זאבים. צריכים צבא, מוכרחים צבא. גם דוד המלך החזיק צבא. לצד המציאות האמיתית שהקב"ה מנהל את העולם – יש מצות השתדלות שחייבים לעסוק בה.

הצבא הוא לא מיותר, הוא חיוני ביותר. כבר הארכנו במקום אחר להסביר את המורכבות של הענין, וכאן נניח את הדברים ממש בקצרה: היסוד הוא שהקב"ה מנהל את העולם בצורה כזו שאדם צריך לפעול עבור עצמו כדי להוריד לעולם המעשה את השפע שנגזר לו. אם נגזרה עליך פרנסה – תעשה משהו כדי להביא אותה אליך. אם אתה חולה ונגזר עליך להירפא – לך לרופא כדי שזה יתבצע.

גם אם נגזר ניצחון ושפע של ברכה על עם ישראל – ואנחנו בטוחים בה' אלוקינו אוהבינו שזה מה שהוא גזר עלינו – עדיין אנחנו צריכים לעשות פעולות שיורידו את השפע הזה אל העולם. הפעולות הללו הן פעולות של לימוד טכסיסי מלחמה, הצטיידות בנשק, ולחימה נועזת מול השונאים.

לכן הקב"ה מצוה על עם ישראל להכין כלי נשק למלחמה, וכפי שכותב רבינו בחיי בפרשת בשלח על ענין שליחת המרגלים לארץ ישראל:

"עיקר יצירת האדם בנוי על מדת הטבע, ועל כן יצטרך שיעשה האדם פעולות וענינים שיהיו הכנות להשיג בהן חפצו ולעמוד על משאלות לבו. כמי שרוצה ללכת למלחמה על אויביו שראוי לו שיכין כלי זין וסוסים ומרכבות ליום מלחמה, שאם אינו מכין ויסמוך על הנס ימסר ביד אויביו..."

ואחר שעשה לו כל יכולתו והשתדל בכל כוחו ועשה בדרך הטבע כל הכנותיו, אין ראוי לו לבטוח שיגיע אל רצונו רק בשם יתעלה, לא בהכנות האלה. כי יש אדם שיאבד במלחמה עם כל ההכנות, ויש שינצל מבלעדיהן, ויש חולה שימות עם המאכלים המועילים ויש שתגיע לו רפואה עם המאכלים הרעים המזיקים, וא"כ אין עיקר התשועה בענין המלחמה ולא בענין הרפואה להכנותיהם, רק בשם יתעלה.

כי כל הענינים האלה הם הכנות לעשות מה שבכח האדם לעשות בדרך המנהג והטבע, ואחר כך יפעול הנס על כל מעשה הטבע. ועם כל השתדלותו שתהיה אמונתו שאין עיקר התשועה בהם רק בשם יתעלה. עכ"ל.

אז האם יש הכרת הטוב לחיילים? בוודאי, הם עושים את הפעולות הנצרכות להשתדלות, והם מסכנים את החיים עבור כל העם. אם כל החיילים היו מניחים את נשקם היינו צריכים לברוח מכאן במטוס הראשון, על פי הדין. מי שלא מכיר טובה לחיילים הוא כפוי טובה גמור.

אבל הבנה פשוטה זו למרבה הצער הולכת ומטשטשת את עם ההבנה היסודית הרבה יותר, שהקיום שלנו כאן בנוי אך ורק על שומרי התורה ולומדיה. בלי לחיות כיהודים אין לנו מה לעשות כאן, לא כאן ולא בכל מקום עלי אדמות. אין מציאות של יהדות ללא תורה ומצוות.

לצערנו הרב היהדות היום מבולבלת, יש סוג של "יהדות חילונית" שכבשה מקום מרכזי בעם ישראל.

מי לוקח את האחריות על היהדות האמיתית של עם ישראל? רק שומרי התורה והמצוות, ובפרט לומדי התורה הדבקים בה. אנחנו הלב של עם ישראל, נקודת המרכז שמזרימה חמצן לכל הגוף. בלעדינו אין כלום.

אין שום טעם ושום כח לפעולות השתדלות כשאין את הבסיס, כשאין רצון של הקב"ה בעמו. כשהוא רוצה בעמו יש לנו כח, אבל אם חלילה הוא לא רוצה בנו – אבדנו. ואין רצון לה' בעמו בלי שמירת תורה ובלי לימודה.

ויש להעריך עד כלות את אלה שבחרים להתמסר למען רצון השם. בחורי ישיבות שלומדים במסירות עצומה ומשליכים מאחרי גווים את מנעמי העולם הזה; אברכים מסולאים בפז שלומדים תורה מתוך הדחק; בעלי בתים שקובעים עיתים לתורה חוק ולא יעבור; בחורות שמקבלות על עצמן קבלות בצניעות או בשמירת הלשון; נשות ישראל צדקניות שמנהלות בתים של תורה ובתים של שמירת מצוות וחיבור לה' מתוך התמסרות אינסופית; זה הכח האמיתי של עם ישראל.

אם יש צורך להכין לחיילים פיציות – אכן, מגיע להם. אבל כמה פיציות מפנקות צריך להכין כנגד זה לבחורי הישיבות. ואם אדם חרדי שהניח תפילין הבוקר וקיבל עול מלכות שמים, בשעה שהוא מכין את הפיציה מתגנבת לליבו המחשבה שהחייל עדיף עליו – מסתבר שהנזק רב על התועלת.

לא צריך את הפיציה שלך. צריך את היהדות שלך, את התפילין, את התפילה מעומק הלב, את התהילים, את הקריאת שמע הקצת יותר רצינית וקצת יותר בזמן, את ההתכופות לקב"ה!

הבחור החילוני שנמצא עכשיו בגבול ומסכן את חייו למעני – ראוי לכל הערכה. אבל פי אלף יש להעריך את בחור הישיבה שנוסע ברכבת הקלה לכותל ומוריד את העיניים פעם אחר פעם אחר פעם בשביל לא להביט במחזות השחץ מולו. והוא בחור צעיר ודמו רותח, והוא נלחם עם יצרו שוב ושוב בגבורה עילאית, וכשפעם אחת הוא נופל הוא מתחרט אחר כך כמה שעות. כמה הוא שומר על יושבי הארץ הזאת, בלי שאף אחד מסתכל. כמה פחיות קולה צריך לשלוח לו, כמה חיבוק הוא צריך לקבל, והוא לא מקבל.

וכמוהו גם האברך הצדיק העמל בתורה בכל כוחו, שיכול היה להיות הייטקיסט ובוחר להישאר על משמר התורה ולזכות לכתרה של תורה בלי שאף אחד מוחא לו כפיים; והחרדי העובד שיכול היה להשיג קידום במשכורת ובוחר לוותר כי הוא מחויב לקביעות עיתים לתורה; והאשה שיכלה לחגוג בקניונים כמו כל החילוניות ובוחרת לחיות חיי דוחק ולגדל ילדים בהתמסרות מתוך אהבה אמיתית לקב"ה; והבחורה שעם דמעות בעיניים משליכה לאשפה חולצה שלא עומדת לפי כללי הצניעות; וכל הציבור העצום הזה של החיילים של הקב"ה, שרק בזכותם יש לנו קיום כאן.

אין לגיטימציה ליהדות חילונית, ואין תרופה למחלת החילוניות בלי הציבור החרדי שהתורה היא מרכז חייו (כמובן לא כל מי שכיפה שחורה לראשו אכן נושא בתפקיד הזה כראוי. חרדי זה לא סוג מגזר; זו עבודת חיים).

אין בעיה לעזור לחיילים, זה דבר חשוב, השאלה היא כיצד זה נעשה, האם במשקל נכון, או בנחיתות מטופשת ועיוורת ששמה עיקר לטפל וטפל לעיקר.

הודעה אחת שקיבלתי למייל הקפיצה אותי לחלוטין. זה לשונה: "בצוק איתן היו מקרים שלא הגיע ציוד צהלי ליעדו

עקב מחסור בנהגים. אנו, החרדים, אין לנו ידע להחזיק נשק. אבל את כל העורף אנחנו יכולים לתפעל. יצרנו קשר עם פיקוד העורף ומה שסוכם זה שכרגע כל אחד יכתוב מה הוא יכול לתרום וככה ינתן מענה נרחב בכמה תחומים". ככה פשוט: "אנו החרדים אין לנו ידע להחזיק נשק". כמעט היה כתוב "וסליחה שנולדנו חרדים".

כאמור במאמר הקודם, אנחנו נמצאים עכשיו בסוג של בירור. הגיע הזמן למאוס בשקר של החילוניות, להפסיק עם ההצגה. אנחנו שונאים את החילוניות, היא מתועבת בכל מהותה. היא גם מאוסה, וגם מאבדת את כל השכל הישר, מתוך תסבוכת פנימית בין ערכי מוסר גויים חסרי מצפן, לבין מציאות החיים. כך הגענו למציאות ההזויה שהמדינה החזיקה את עזה וטיפחה בעצמה את כל הנשק המופנה עתה נגדנו, וכך מה שהתפרסם בימים אלה שהמדינה מאשפזת מחבלים פצועים. כך נראית יהדות חילונית, ללא מצפן של תורה אמיתית.

לסיכום: יש להעריך בכל הלב את מי שמסכן את חייו עבור ההשתדלות המחויבת מצד הדין לשמור על עם ישראל, ואף להכיר לו טובה רבה על כך. אבל שבעתיים יש להדגיש את המחויבות שלנו ליהדות האמיתית, לתורה שהיא מרכז החיים שלנו, ואת הכרת הטוב העצומה שלנו לשומרי התורה בהתמסרות ורצינות, וללומדי התורה המסולאים בפז שהם הם המרכז האמיתי של עם ישראל, ורק בזכותם יש לנו קיום.

היה ראוי שלצד כל ההודעות הללו שרצות עכשיו בין האנשים תהיינה הודעות לא פחות, והרבה יותר, על הצטרפות ללימוד ש"ס, לקביעות עיתים לתורה, ולאמירת תהילים. אתה נמצא בלב של עם ישראל, ועליך להבין זאת. איזהו שוטה – המאבד מה שנותנים לו. נתנו לך להיות בפיסגה, אם רק תדע לעשות זאת נכון.

התפקיד שלנו להתנער מהחילוניות ומספיחיה הדבקים בנו, לבקש מלכות בית דוד בטהרתה, גאולה שלמה ואמיתית, חיים של אמונה ושמירת מצוות בלי עיגולי פינות, חיים של דבקות אמיתית בקב"ה ובתורתו.

נקודה של חיזוק מעשי בתורה:

ביום שני הקרוב, א' חשון, יתחילו בלימוד מסלול "תרי דף", לאחר שסיימו את המחזור הראשון.

בפעם הקודמת אלפי לומדים סיימו ש"ס בתוך פחות מארבע שנים. עתה יש הזדמנות להצטרף!

זיכני השי"ת למסור שיעור בקו "תרי דף", שיעור קצר ובהיר של כארבעים דקות שני דפים. רבים סיפרו שקיבלו תועלת. אפשר להצטרף לשמיעת השיעורים. יש שם שיעורים נוספים מכמה וכמה סוגים.

מספר הטלפון: *4579. (השיעורים שלי בשלוחה 5).

מתחילים ביום שני א' חשון!

כח התורה של אלפי יהודים יכול בעז"ה לתת את תקרת ההגנה המעולה ביותר על החיילים היקרים ועל כל יושבי ארץ הקודש!